

20 ΗΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ

Μόνο μπροστά

ΜΑΡΙΟ ΤΟΝ ΛΕΝΕ κι είναι συνάδελφος απ' τον ΣΚΑΪ. Με τα παιδιά αυτά ήμασταν χρόνια μαζί. Είναι πια οικογένεια. Έχουμε περάσει διά πυρός και σιδήρου. Τα μοιραστήκαμε όλα. Χαρές, λύπες. Και συνεχίζουμε να τα μοιραζόμαστε.

Ο Μάριος είναι από τους πιο φρέσκους στην παρέα. Μπήκε όμως με τα μπούνια μέσα και τον αγαπήσαμε απ' την πρώτη κιόλας μέρα. Είχε στείλει ο αδερφός του βιογραφικό, για μια θέση που είχε ανοίξει. Αξιόλογος ο αδερφός του. Αξιόλογη, για την ακρίβεια, όλη η οικογένεια. Είχα πάρει τηλέφωνο, θυμάμαι, να του μιλήσω. Βγήκε ο μπαμπάς

του. «Ο Μιχάλης βρήκε δουλειά. Έχω όμως τον Μάριο, τον αδερφό, του κι αυτός αστέρι. Να σ' τον στείλω;» μου έκανε σαν να με ήξερε χρόνια. Πάνε είκοσι χρόνια και βάλε από τότε. Ακόμα το σκέφτομαι και γελάω. Είναι ακόμα με τον Μάριο το δικό μας αστείο. Σκάμε κι οι δυο στα γέλια στο άκουσμά του.

Η ζωή δεν τα φέρνει πάντα δεξιά. Ειδικά στον Μάριο έφερε μπόλικες στραβές. Και βαριές. Απ' αυτές, όμως, που σου μαθαίνουν να 'σαι κορυφαίος καπετάνιος. Στο τώρα, όμως, σου σκίζουν την καρδιά. Αβάσταχτος ο πόνος.

Πριν τρία χρόνια, ο Θεός τού πήρε την πολυαγαπημένη του Νατάσα. Τη λατρεμένη του σύζυγο. Την υπεραγαπούσε. Ο Μάριος ήταν συντετριμμένος, αλλά ποτέ δεν έχασε το χαμόγελό του. Πονούσε αφόρητα, αλλά είχε δύο υπέροχα κορίτσια να μεγαλώσει. Τραγικός πατέρας. Στον αποχαιρετισμό της Νατάσας δεν θυμάμαι να έχω δει τόσο δυνατό κι αποφασισμένο άνθρωπο στη ζωή μου. Είχε γίνει ένα με τα κορίτσια του, τα έσφιγγε στην αγκαλιά του και τους χαμογελούσε. Δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε να κλαίμε όλοι εμείς. Δάκρυα πόνου αλλά και λύτρωσης.

Τα κατάφεραν τελικά ο Μάριος και τα κορίτσια του. Μια κουβέντα είναι τα κατάφεραν. Η ψυχούλα τους το ξέρει. Προ έτους, ο Μάριος πέρασε κι άλλο κάβo. Έχασε και τους δυο του γονείς σχεδόν ταυτόχρονα, με τρόπο τραγικό. Κάπου είχα διαβάσει ότι αν καταφέρεις να λύσεις το πρόβλημα, «δικαιούσαι» κι άλλο. Συχνά μεγαλύτερο. Έτσι και στον Μάριο. Το σύμπαν επεφύλαξε κι άλλο. Ποτέ δεν κατάλαβα πώς στο καλό τα κατάφερε. Ποτέ δεν κατάλα-

βα πόσο πόνεσαν όλα αυτά. Ποτέ δεν κατάλαβα πού στην ευχή τη βρήκε όλη αυτή τη δύναμη μέσα του.

Μόνο όταν σε έχασα, κατάλαβα τι πρέπει να πέρασε ο φίλος μου. Τον πήρα προχθές τηλέφωνο να δω τι κάνει. «Ρε συ, εγώ έχασα τον πατέρα μου στα 89 του, έφυγε ήρεμα κι όμορφα, αλλά για πρώτη φορά κατάλαβα ότι δεν τον χόρτασα και κλαίω μέρα-νύχτα. Εσύ πόση δύναμη έχεις, ρε πούστη μου, και πού στο καλό τη βρήκες μέσα σου;» του έκανα με αγάπη κι απέραντο θαυμασμό.

Πρέπει να του πήρε μια-δυο ανάσες;

«Στεφανάκο, κοιτάμε μπροστά. Μόνο μπροστά».

Έμεινα ν' ακούω.

Χθες ανέβασε ένα υπέροχο βιντεάκι με τις κόρες του μέσα στο αμάξι, όπου πήγαιναν διακοπές οι τρεις τους. Κι οι τρεις μες στη χαρά και τραγούδαγαν. Πιο χαρούμενος απ' τους τρεις τους ο Μάριος. Ένα υπέροχο βιντεάκι, ωδή στη ζωή.

Του 'γραψα σχόλιο από κάτω: «Μάριε, διδάσκεις ζωή».

Του έστειλα κι ένα προσωπικό μήνυμα.

«RESPECT, φίλε. Τίποτα άλλο».

Απάντηση: «Να 'σαι καλά, Στεφανάκο. Υγεία και χαμόγελα».

Μόνο μπροστά.